

—Καλέ τί λές, φωνάζει με τρομάρα, τρελλάθηκες;

—“Ημαρτον, ύψιστε! άαχ μανούλα μου!

—“Η κοιλιά σου πονεί; άμέσως! νά σου κάνω ένα ζεστό, νά σου δώσω λίγο αϊθέρα σ' τή ζάχαρη...

—Μή μ' έγριζες, κόρη τής Εύας, μάγισσα τριτακάρτα ενσχυομένη! Νά ή τιμωρία μου, ή τιμωρία του Άδείου, που τούπεταν τ' άντρας! πάρε...

“Από τον κυναπέ κατακυλώ σ' τό πάτομα και στριφογυρίζω και δέννομαι σ' τά πόδια της. Από τό στόμα μου τό φλογισμένο δέν βγαίνουν τιά άγκυρες μαγεμένα λόγια, φιλήματα δέν κελαϊδούν! Γέμιτε ό τόπος από κίτρινα νερά ζυνοπικρα, άφροές λυσσασκένου σκύλου... Τήν εύωδιά τής λειμονιάς διώξαν άλλες μυρουδιές πραξένας;

—Πεθάνω... χάνομαι! Για τό θεό! τό διάκο... φωνάζετε τό διάκο! νάρθη ό γιατρός μου...

—Κακα, ψυχρό σου, άλήθεια κι άπ' άλήθεια, του δαχόλου Φαρισσαίε! Μπρέ μέσα σ' τό σπίτι μου θά σου φωνάξω γιατρό νά σε γιάνη; τρελλάθηκες;

—Δέν μπορώ νά κάνω βήμα... γέννα... τής κολάσεως... τό γιατρό! χάνω...μαι!

—Μπρέ τί σκουζεις έτσι, πανάθεμά σε! Δέν με συλλογίζεσαι καθόλου; ό συμφορά μου! ό συμφορά μου! τής άθλιας, τής καταραμένης! τί νά κάνω παναγιά μου τί νά κάνω; θά τρελλαθώ!

“Έτσιγε δώθε κείθε σάν τρελλή χτυπούσε τό κεφάλι της, δάγκανε τά χείλια, τραβούσε τά μαλλιά της. Για μία στιγμή είπα πώς άληθινά θά πέσει σ' τήν άπελπισία άπ' τό παραθύρι. Ήταν άξιολύπητη!

—“Ελα, τής είπα με μισοθυσμένη φωνή, έλα βόηθα με νά φύγω άπ' τό σπίτι σου τό καταραμένο, τήν γένναν τής κολάσεως!

—Να φύγεις, δεσπότη, νά φύγεις γλήγορα! μή με τάνει σ' τό λαρό σου, έμένα και τά παιδιά μου. Και γούλας νά τανει θά μπορούσες νά πής σ' το σπίτι σου; θού βήματα είναι. Πήσε με, καλα και μή φωνάξεις, για τό θεό, μή φωνάξεις! “Η δούλες κοιμούνται δίπλα μας...

Μού χρειάζότανε άληθινά βοήθεια, γιατί άνεμογύριζαν σάν τήν σφοδρά τά μυαλά μου και τρίκλιζαν, σάν τόν μεθυσμένο, τά πόδια μου. Γούρεφα νά γείνω δεσπότης, μά θαρρώ πώς έγεινα σωστός πατοίχρησι! Τέλος, κουτά σταχιά κατεβήκαμε τή σκάλα χωρίς ναύαγιο. Σάν άνοιξα τήν όξώπορτα ένα δυνατό σπρώξιμο μ' έπέταξε όξω μια ώρα άργήτερα. Θαρρώ, μά τήν πίστι μου, πώς ήτανε κλωτσιά πτά μαλακά μου!

Τό βολόι τής άγοράς χτυπούσε μισή από τά μετάνοχα. Ψυχή δέν φαινότανε σ' τό δρόμο. Μόλις άποκαρβύθηκα λιγάκι έκανα ένα κουβάκι με τά ψεύτικα μαλλιά και γένεια, που θαρρούσα πώς μ' επνίγανε, και στάθηνά νά πάρω τήν άνάσα μου. Τό δροσρό άγέρι ζελάφρωσε λίγο τό άναμμένο κεφάλι μου από τήν ζάλη και σκόρπισε τόν κηπό άπό τά μάτια μου. Μπρέ; σ' τή χαρά πώς ή δουλειά μου πέτυχε, χαλάλι πήγαινε τό καρδιοχτύπι μου κι όι πουχτεροί όι πόνοι, άκόμα σε κάθε κούνημα με παραλούσανε. “Ηπια λίγο βούμι με λαύδανο, πούχα μαζί μου, σ' ένα υποκαλάκι, και πήρα κουράγιο νά προχωρήσω. Πάρα κάτω βρήκα τ' άμάξι μου και γόηθηκα μέσα, λέγοντας σ' τόν άμαξά, πούγε πάρε ένα ύπναράκι, νά τραβήξη όσω μπορεί γλήγορότερα. Κατά τās δύο τό πρωί έδωσε ό θεός, νά γυρίσω σ' τό ξενοδοχείό μου, άποκαταμένο, άπό τούς πόνους και τήν ταρχά, που τόσαι; ώραις τραβήξα.

Πέρασαν δύο τρεις μέραι; ώς νάρθη στα σύγκαλά μου. Τό δραστήριο αυτό καθάρσιο, που έτσι άτυλόγηστα μου δώσανε, είναι φαρμάκι, καθώς έμαθα, σε δυνατωτερη δόσι και σκοτώνει σάν χολέρα. Μόλις άνάρρωσα, νύθηκα τά συνειδημένα μου βούχα και μία και δύο για τήν Άθήνα, τάχατες γυρίζοντας άπ' τό ταξείδι μου. Τά καινούρια βούχα τής κωμωδίας μου, με τό μακρό μανθία, τά πούλησα σ' ένα μεταπράτη, μήν τύχη και δώσουνε ύποψίαις. Γύρισα σ' τό σπίτι μου με μεγάλη περιέργεια, τί τχα ν' άπόγεινε με του ψεύτικου δεσπότη τήν έργολαβία.

“Η άλήθεια είναι πώς ή στερνή κλωτσιά τής γυναίκας μου έδινε πολλές έλπίδες!

Βρήκα τό σπίτι άνω κάτω. “Η δούλες με τό καλώς ώριστες μούδωκαν τό χαμπέρι πώς ή γυναίκα μου ήταν άρρωστη τόσαις μέραις και όι γιατροί διαγνώσανε ύστερική κατάσταση. Είχε ροθερό πονοκέφαλο, δέν έτρωγε τίποτα, σπαρταλούσε, σάν τό ψάρι, και ζεφώνανε που και που, παραμιλούσε, έχοντας νά κινή πάντα σ' τά παραμιλητά της με πνευματικούς και δεσποτάδες. Μήν έρωτάτε πόσο συγκινήθηκα τήν ώρα που τήν ωτοειδα, άγνώριστα, κατάχλωμη, άποσκελεθρωμένη, σάν νά πέρασε χρόνως βίτσηνα. Θά ήμουν παληάνθρωπος αν τής βαστούσα μισος και δέν τής έδινα ελόθερμα τήν άγάπη μου. Τά δάχρυα που έγυσε σ' τή σέψη τής άμαρτίας της ζεπλώνανε για πάντα τή λέρα που ζύγωσε νά μολύνη τήν ψυχή της.

Σάν άνάρρωσε ή γυναίκα μου, έτσι, για μεζλειότερη ζαχαλάσι, τής έπικιξα ένα ύστερο παιγνίδι για νά ιδώ πώς βλέπανε τότε τά μάτια της τό δεσπότη—Ξέρεις, γυναίκα, τής λέω, κλών είναι, τώρα που άνάρρωσες νά κάνωμε σ' τό σπίτι έναν άγιασμό; παρακάλετα τό δεσπότη τό γείτονα και τόν περιμένο; μου μήνησε πώς τώρα θάλλη—Αυτό τό Φαρισσαίε φωνάζει μ' όρμη, άγριεμένη. Καλέ άνδρα μου τρελλάθηκες; δέν θέλω άγιασμούς με δεσποτάδες! Θά κάνω μια λειτουργία σ' τήν Άγία Έλεούσα—“Α μά δέν μπορώ τώρα νά ντροπισθώ! Σου είπα πώς του μήνησα και τόν περιμένο—Κακα έκαμες νά μή μ' έρωτήσης, φωνάζει κατακόκκινη άπό τό θυμό της: όι δεσποτάδες δέν πάνε σε άγιασμούς, δέν είναι δυνατό νάρθη!—Περιττος είναι, βρέ γυναίκα, ό καυγάς, νά τος ό δεσπότης, έρχεται!

Άληθινά κείνη κι όλας τήν ώρα έρχότανε ό δεσπότης, κουνιστός και λυγιστός και όποι; πάντα χαμογελασμένος, σ' τήν άθωότη του. Τόν έδέχθηκα με τήν τιμή, που τούπρεπε, τέτοιου άγιου ανθρώπου, και τόν έφερα σ' τήν κρεβάτοκάμαρα, όπου τρώπιε ή γυναίκα μου τειστωμένη—“Εδώ θά γυρη ό άγιασμός, άγιο δέσποτα, του είπα; τώρα θά σε φέρω τά χρειάζόμενα. Πήγα όξω και κλείνοντας τήν πόρτα στάθηκα κι έβλεπα κρυφά άπ' τήν κλειδαρότρυπα. “Ο καψερός ό δεσπότης δέν πρόφθασε νά ξανασάνη! Μόλις κάθησε, θέλησε νά τήν ρωτήση για τήν υγεία της, έτσι, για νά βρεθί σε κουδέντα, μά εκείνη, μωρέ μάτια μου, δέν του χάρισε κάστανα!

—Φτού νά χαθί; “Υποκριτή, παληόπαππα, μαχαρισμένο! “Αν είσαι άνθρωπος δέν θά τολμούσες νά με κυττάξεις...

—“Η καυμένη ύπαρξαι; ό θεός; γενού έλεως! ψιθυρίζει με λύπην ό δεσπότης σταυροκοπούμενος.

—Μπρέ άκόμη στέκεις μπροστά μου; θά χυθώ σάν λάμπα νά σου βγάλω τά μάτια, Ίσκαριώτη! Τού φωνάξεις σάν τρελλή και σκάνονεται.

“Ο δεσπότης δέν περιμένε τίποτες άλλο. “Αρπαξέ τή συνοψη και όπου φύγη φύγη. Παιδί μου, μου λέει σάν με βρήκε έξω, ό θεός έδωσε τή φώτισι σ' τούς γιατρούς, για νά σωζουν τούς ανθρώπους. Θεός είναι ό άγιασμός; αλλά... πρέπει νά φωνάξεις ένα νευρολόγο!

“Από τότε ή ψυχή μου ήσύχασε. “Εζησα τότα χρόνια με τή γυναίκα μου και όλοι μας δείχνουν με τό δάχτυλο για τήν άγάπη μας, τήν όμνούναι τήν μπιστοσύνη. Θά με ρωτήσετε τώρα; αυτή τήν ιστορία τήν έμαθε πατέρας ή γυναίκα σου;

“Θεός φυλάξη! “Αν τήν έμαθαινε, μπορούσε νά με γελάση με κανένα αναγνώστη, άφ' όύ με τό δεσπότη τήν έπαθε! “Η γυναίκα είναι σάν τής μαϊμούδες: έκδικητικαίς.

JUDAS ERRANT

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

- ΙΔΕΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΑ. “Αρθρο του κ. ΨΥΧΑΡΗ
- Τραγουδι του κ. Έφταλιώτη
- “Τό στεφάνωμα του Χάρου», διήγημα τής δεσπ. Ειρήνης Μεγαλάνου.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Περιέργων. Τ' άποκαλυπτήρια του Προκλή “Ηλιοπούλου στο προηγούμενο φύλλο δέν τά έγραφε ό κ. Μαλακίας, όπως υποθέτατε, επειδή έτυχε από κάτω άπ' αυτό νά μη ή είδοποιήσι των βιβλιοπωλείων όπου πωλούνται όι “Ωρες του κ. Μαλακία. Και τό ζήτηρον αυτό και όσα άλλα άδρα δημοσιεύονται άνυπόγραφα, προέρχονται από τήν διεύθυνση του “Νουμά και μόνον αυτήν εύθύνουν.

— κ. Ν. Γ. Δ. Κ. Οι σέψεις σας θά δημοσιευθούν στο άλλο φύλλο. — δ. Είρ. Μ. “Ούτε γράμμα; Μά γιατί;

— κ. Ι. Σταμν. “Εννηήξω και πάλι; τό θέλημά σου! Νά ήδουμε όμωι ποτα θάνατωμούν αυτοί όι κομμάτες!...

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— “Εβγίκε του Παλαμά μας σ' άρχοντικιά και όμορφοπλουμισμένη έυδοσία ή καιμαρωμένη του “Τρισεύγεννη. Πανηγύρι για όσους ξέβουεν και θέλω να διαβίσουν. Για τούς ρουτινιέρηδες, άφορητή για κρίσεις και για σαχλαρολογήματα. “Η “Τρισεύγεννη δέν επνίχθηκε στο “έατρο, και καλά έκανε νά μη παιχθί. “Ανεβύκανε τού; άλλα παλιπραμάτα στην σκηνή και τή λερύσανε, που τά σανίδια της έπρεπ' νά σφουγγαρισθών και νάπολιμιανθών για νά δεχτούνε και τήν “Τρισεύγεννη. Τώρα έτσι, μέσα σε βιβλίο άπόμεινε χτύμα μας—χτύμα των όλίγων των σμιερισών—και χτύμα των αήρια νών των πολλών, που θάρχισαν νά ναιώθαινε από εύσυνειδίτη εργασία και θάρχισαν νά ξεχωρίζουν τήν Τέχνη τήν άληθινή από τήν Ρουτινα. —“Η “Τρισεύγεννη χαρισταιριότα χρειάζεται κι όχι κρίσι. Κάθε κρίσι και κείθε άκρισία, άφήνεται στην Ρουτινα που άσεβέστατα ήπλωσε τά χέρια άπάνου της κι άρχισε νά τήν λερώνη με τίς κρίσεις της.

— “Εκροσας κώδικας τής Μητροπόλεως Μονεμβασίας και Καλαμάτας υπό Νίκ. Α. Βέηρ. Είναι μονογραφία ιστορική, γραμμένη με άκριτήν επμέλεια. “Επιρωτοδημοσιεύθηκε στο Δελτίο τής Ιστορικής και “Εθνολογικής “Εταιρίας τής Έλλάδος.

ΚΕΡΔΟΣ 312, 140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 312, 140 δραχμάς έδωσε μέχρι τούδε τό γραφείον του τραπεζομεσίτου κ. **Ίω. Φωτίου** εις τούς πελάτας του. “Ητοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων όμολογιών εκ του γραφείου του έχουσι κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τόν στρογγυλόν αριθμόν **312, 140** δραχ.

“Ο κ. Ίω. Φωτίου θέλει ν' αναβιβάση τό ποσόν τουτο εις 1,000,000 δραχ. “Επιθυμών δε ένα συμμετάχωσι τούτων πάσαι αι τάξεις τής κοινωνίας, υποβιβάζει τήν προκαταβολήν δι' έκάστην λαχειοφόρον τής “Εθνικής Τραπεζικ; εις δραχ. 8 και θέλοντας ν' άγοράσωσι τοιαύτην νά προσέλωσιν εις τό τυχηρόν γραφείον του, όπου πάντως θά κληρωθί μετ' άμοιβής όμολογία τις και τί χαρά νά είναι ή πρώτη με τās 70,000 χρυσάς δραχ. τήν 18 Σεπτεμβρίου έ. έ. οτε γενήσεται ή κλήρωσις.